

Nr 32.

Ankom till riksdagens kansli den 20 april 1944 kl. 12 m.

Utlåtande i anledning av väckta motioner om dyrtidstillägg åt vissa ersättningstagare enligt förordningen den 11 juni 1918 angående en särskild för fiskare avsedd försäkring mot skada till följd av olycksfall.

Andra lagutskottet har till behandling förehåft två inom riksdagen väckta, till lagutskott hänvisade motioner, nämligen nr 207 i första kammaren av herr *Andersson, Karl, m. fl.* och nr 222 i andra kammaren av herr *Johansson i Öckerö m. fl.*

I motionerna, vilka äro likalydande, har hemställts, att riksdagen måtte besluta, att de som åtnjuta livränta enligt ovannämnda förordning skola erhålla dyrtidstillägg enligt samma grunder som gälla för vissa livräntetagare enligt lagen om försäkring för olycksfall i arbete. Enligt motiveringen till yrkandet torde motionärerna ha avsett, att dyrtidstillägg skall utgå endast till livräntetagare, som uppbära ersättning i anledning av olycksfall som inträffat före den 1 juli 1942.

Beträffande motiveringen får utskottet i övrigt hänvisa till motionen II: 222.

Över motionerna har utskottet i den ordning § 46 riksdagsordningen föreskriver begärt yttrande från riksförsäkringsanstalten. Det i anledning härav inkomna yttrandet finnes såsom bilaga fogat vid detta utlåtande.

Rörande innehållet i gällande författningar beträffande ersättning i anledning av olycksfall, som drabbat fiskare, och beträffande dyrtidstillägg å ersättningar enligt lagen om försäkring för olycksfall i arbete hänvisas till bilagan.

Såsom framgår av bilagan har riksförsäkringsanstalten ifrågasatt, huruvida icke livräntetagare enligt 1908 och 1918 års författningar angående fiskareförsäkring böra erhålla dyrtidstillägg med 20 procent under förutsättning att olycksfallet inträffat i arbete före den 1 juli 1942 och arbetsförmågan är nedsatt med minst 30 procent.

Möjlighet för fiskare att med bidrag av statsmedel försäkra sig för olycksfall infördes genom kungörelsen den 2 oktober 1908 (nr 100 s. 2) angående en särskild för fiskare avsedd försäkring mot skada till följd av olycksfall. Denna kungörelse avlöstes 1918 av nu gällande förordning i ämnet (nr 375).

Efter ändringar den 27 mars 1942, vilka trätt i kraft den 1 juli samma år, kan försäkring för olycksfall i arbete efter försäkringstagarens fria val tagas i någondera av sju klasser. Försäkring i någon av de två högsta klas-

Utskottet.

serna får dock äga rum endast under förutsättning att försäkringstagarens årliga arbetsförtjänst vid tiden för försäkringens meddelande kan beräknas uppgå till minst det belopp som avses i försäkringsklassen. Den årliga arbetsförtjänst, på grundval av vilken livräntor (enligt de i lagen om försäkring för olycksfall i arbete stadgade grunder) skall bestämmas vid försäkringsfall, samt försäkringsavgiften i de olika försäkringsklasserna framgå av följande tabell:

Årlig arbetsförtjänst kronor	Årlig försäkringsavgift kronor	Årlig arbetsförtjänst kronor	Årlig försäkringsavgift kronor
600	6	1,800	14
900	8	2,100	18
1,200	10	2,400	22
1,500	12		

Enligt de före den 1 juli 1942 gällande bestämmelserna funnos endast de tre lägsta klasserna i ovanstående tabell. Om försäkringsfall inträffat före nämnda dag, kunna livräntor utgå med högst följande årliga belopp:

	Försäkringsklass med 600 kr. årlig förtjänst	Försäkringsklass med 900 kr. årlig förtjänst	Försäkringsklass med 1,200 kr. årlig förtjänst
Invaliditetslivränta	400	600	800
Efterlevandelivräntor			
änka	150	225	300
änka och ett barn	250	375	500
änka och två barn	350	525	700
änka och tre eller flera barn	400	600	800
föräldrar	150	225	300

Om olycksfallet förorsakats av krigsåtgärd, utgives enligt kungörelse den 30 april 1942 (nr 218) av statsmedel ett tillägg motsvarande 50 procent av ersättningen.

Enligt 1908 års fiskarförsäkringskungörelse, som fortfarande är tillämplig beträffande olycksfall som inträffat innan 1918 års förordning trädde i kraft, utgå ersättningar med lägre belopp än enligt lägsta klassen i sistnämnda förordning.

För närvarande utgår enligt förordning den 30 juni 1943 (nr 449) dyrtidstillägg å livränta enligt lagen om försäkring för olycksfall i arbete i anledning av olycksfall, som inträffat före den 1 januari 1941, med 20 procent av livräntans belopp under förutsättning att arbetsförmågan är nedsatt med minst tre tiondelar. Dyrtidstillägg utgår dock icke å livränta, som grundas på frivillig försäkring.

Såsom skäl för införandet av dyrtidstillägget anfördes, att den under de senaste åren inträdda stegringen av levnadskostnaderna medfört, att realvärdet av livräntorna avsevärt nedgått, och att livräntetagarnas läge i det övervägande flertalet fall vore sådant att de vore i stort behov av en dyrtidskompensation. Om hänsyn skulle ha tagits endast till dessa skäl, borde även livräntetagare enligt fiskarförsäkringsförfattningarna ha kommit i åtnjutande av dyrtidstillägg. Av principiella skäl ansågs emellertid dyrtidstillägg icke böra utgå å livränta enligt nämnda författningar, eftersom den grundade sig på frivillig försäkring.

Självfallet kan staten icke åtaga sig att i vanliga fall fylla värdeminskning å försäkringsersättningar på grund av frivillig försäkring. Fiskarförsäkringen intager emellertid, såsom riksförsäkringsanstalten framhållit, en särställning. På grund av den stora betydelse fiskerinäringen har för landet och de särskilda förhållanden, varunder fiskarbefolkningen i allmänhet lever och utövar sin näring, ha statsmakterna velat bereda fiskarna möjlighet att mot en ringa kostnad tillförsäkra sig själva eller sina efterlevande en viss ekonomisk trygghet vid skador till följd av olycksfall i arbete. Staten har därför ansett sig böra i avsevärd omfattning bidra till täckande av kostnaderna för de vid sådana olycksfall utgående ersättningarna. Syftet härmed torde ha varit att fiskarna och deras anhöriga vid olycksfall i arbete genom försäkringen skulle erhålla ett sådant ekonomiskt bidrag att de kunde anses tillförsäkrade fortsatta existensmöjligheter. Eftersom realvärdet av ersättningarna till följd av de stegrade levnadskostnaderna nedgått, kan nämnda syftemål icke förverkligas, om någon kompensation icke lämnas. På grund av vad sålunda anförts ansluter sig utskottet till det i motionerna framförda förslaget, att livräntetagare enligt fiskarförsäkringsförfattningarna skola erhålla dyrtidstillägg.

På skäl som anförts av riksförsäkringsanstalten synes dyrtidstillägg dock icke böra utgå å livränta, som grundar sig på försäkring för olycksfall utom arbete eller åtnjutes på grund av olycksfall, som inträffat efter den 30 juni 1942. Dyrtidstillägget torde böra utgå även å de förhöjda livräntor, som utgivas i anledning av olycksfall förorsakade av krigsåtgärd.

I övrigt synas beträffande dyrtidstillägget böra gälla samma bestämmelser som i ovannämnda förordning den 30 juni 1943 (nr 449) äro stadgade beträffande dyrtidstillägg åt livräntetagare enligt lagen om försäkring för olycksfall i arbete.

Föreskrifter rörande dyrtidstillägg å livräntor enligt fiskarförsäkringsförfattningarna synas böra meddelas i en särskild förordning, som torde böra träda i kraft den 1 juli 1944 och i likhet med förordningen den 30 juni 1943 (nr 449) gälla till och med den 31 december 1945.

I enlighet med vad sålunda anförts har inom utskottet upprättats förslag till förordning angående dyrtidstillägg åt vissa livräntetagare enligt förordningen den 11 juni 1918 (nr 375) angående en särskild för fiskare avsedd försäkring mot skada till följd av olycksfall, m. m.

Kostnaderna för dyrtidstillägg enligt de grunder utskottet föreslagit kom-

ma för nästföljande budgetår att belöpa sig å omkring 13 000 kronor. Frågan om anvisande av medel för täckande av dessa kostnader torde komma att upptagas av statsutskottet i samband med behandlingen av den i statsverkspropositionen under femte huvudtiteln gjorda framställningen om anslag till Bidrag till fiskares försäkring.

Under hänvisning till vad ovan anförts får utskottet hemställa,

att riksdagen, i anledning av motionerna I: 207 och II: 222, måtte för sin del antaga följande förslag till

Förordning

angående dyrtidstillägg åt vissa livräntetagare enligt förordningen den 11 juni 1918 (nr 375) angående en särskild för fiskare avsedd försäkring mot skada till följd av olycksfall, m. m.

Härigenom förordnas som följer.

1 §.

Den som äger rätt till livränta på grund av försäkring enligt kungörelsen den 2 oktober 1908 (nr 100 s. 2) eller förordningen den 11 juni 1918 (nr 375) angående en särskild för fiskare avsedd försäkring mot skada till följd av olycksfall äger erhålla dyrtidstillägg därå under de förutsättningar och i enlighet med de föreskrifter som stadgas i 2 §. Har Konungen förordnat, att livränta skall utbetalas enligt grunderna i någon av nämnda författningar, skall dyrtidstillägg utgå även å sådan livränta. Livräntetagare, som åtnjuter tillägg enligt kungörelsen den 30 april 1942 (nr 218) om höjning av vissa ersättningar enligt förordningen den 11 juni 1918 (nr 375), är berättigad till dyrtidstillägg jämväl å tillägget.

2 §.

Dyrtidstillägg utgår å livränta och livräntetillägg i anledning av olycksfall i arbete, som inträffat före den 1 juli 1942, därest den skadades arbetsförmåga är nedsatt med minst tre tiondelar. Dyrtidstillägget utgör 20 procent av förmånens belopp.

Utbytes livränta för viss tid mot sjukpenning, skall dyrtidstillägg utan hinder därav fortfara att utgå.

3 §.

Dyrtidstillägg bestrides av statsmedel samt bestämmes och utgives av riksförsäkringsanstalten.

4 §.

De bestämmelser, som gälla beträffande ersättning, varå dyrtidstillägg utgår enligt denna förordning, skola i tillämpliga delar äga motsvarande giltighet beträffande dyrtidstillägget.

5 §.

De närmare föreskrifter, som, utöver vad denna förordning innehåller, finnas erforderliga för förordningens tillämpning, meddelas av Konungen eller, efter Konungens bemyndigande, av riksförsäkringsanstalten.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1944 och gäller till och med den 31 december 1945.

Stockholm den 20 april 1944.

På andra lagutskottets vägnar:

DAVID NORMAN.

Vid ärendets behandling hava närvarit

från första kammaren: herrar *Norman*, *Wistrand*, *Forslund**, *Olof Carlsson*, *Manner-skantz*, *Roos*, *Hage* och *Hallagård*;

från andra kammaren: fröken *Hesselgren*, herr *Olovson* i Västerås, fröken *Andersson*, herrar *Pettersson* i Hällbacken, *Ryberg*, fru *Johansson*, herrar *Lundgren* och *Andersson* i Eskilstuna*.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.

RIKSFÖRSÄKRINGS-
ANSTALTEN.*Till riksdagens andra lagutskott.*

Genom remiss den 11 februari 1944 har Kungl. Maj:t anbefallt riksförsäkringsanstalten att senast den 15 mars 1944 till utskottet avgiva yttrande över motionerna I: 207 och II: 222 angående dyrtidstillägg åt vissa ersättningstagare enligt förordningen den 11 juni 1918 (nr 375) angående en särskild för fiskare avsedd försäkring mot skada till följd av olycksfall.

I anledning härav får riksförsäkringsanstalten anföra följande.

Enligt nämnda förordning, vari ändringar vidtagits genom förordningar den 31 mars 1922 (nr 131), den 18 juni 1926 (nr 216), den 5 maj 1939 (nr 143) och den 27 mars 1942 (nr 120), äger envar svensk undersåte, som har sitt hemvist i Sverige och idkar fiske (omfattar jämväl fångst av säl) såsom yrke eller eljest för sin utkomst, att genom försäkring i riksförsäkringsanstalten bereda sig ersättning i huvudsak enligt bestämmelserna i lagen den 17 juni 1916 om försäkring för olycksfall i arbete (nr 235).

Ersättning i anledning av försäkringen utgår enligt § 3 i förordningen till följd av olycksfall, som härflyter från utövningen av fiskeyrket eller som uppstår vid försök att rädda människoliv ur sjönöd eller vid användning av fiskebåt, utan att fiske därvid bedrives (olycksfall i arbete). Ersättning utgår dock ej för skada, som drabbat den försäkrade vid användning av utländsk båt eller utländskt fartyg.

Enligt de före den 1 juli 1942 gällande ersättningsbestämmelserna kunde försäkring tecknas i tre klasser, av riksförsäkringsanstalten benämnda A, B och C. Beloppet av hel sjukpenning utgjorde i klass A 2 kronor 20 öre, i klass B 1 krona 65 öre och i klass C 1 krona 10 öre. Den årliga arbetsförtjänst, som omförmäles i 6 och 7 §§ av lagen om försäkring för olycksfall i arbete, vore bestämd till i klass A 1 200 kronor, i klass B 900 kronor och i klass C 600 kronor. Den försäkrade tillhörde den klass, som han vid försäkringens sökande själv valde. Den årliga försäkringspremien för olycksfall i arbete utgjorde i klass A 10 kronor, i klass B 8 kronor samt i klass C 6 kronor. Genom lagändring den 27 mars 1942, vilken trädde i kraft den 1 juli 1942, verkställdes en påbyggnad av försäkringen. Försäkringen indelades i 7 olika klasser. Den klass, där de lägsta ersättningsbeloppen och alltså också de lägsta premierna gälla, betecknades klass 1, den högsta klassen betecknades klass 7. Klasserna 1, 2 och 3 motsvara beträffande sjukpenning, arbetsförtjänst och premier helt de förutvarande klasserna C, B respektive A. Beloppet av hel sjukpenning utgör 2 kronor 75 öre i klass 4, 3 kronor 30 öre i klass 5, 3 kronor 85 öre i klass 6, samt 4 kronor 40 öre i klass 7. Den årliga arbetsförtjänsten är bestämd till 1 500 kronor i klass 4, 1 800 kronor i klass 5, 2 100 kronor i klass 6 och 2 400 kronor i klass 7. Vad klasserna 1—5 angår har sökanden full valfrihet beträffande vilken klass han önskar tillhöra. För erhållande av försäkring i någondera av klasserna 6 eller 7 har däremot såsom villkor föreskrivits, att sökandens årliga arbetsförtjänst kan beräknas uppgå till i klass 6 minst 2 100 kronor och i klass 7 minst 2 400 kronor. Den årliga försäkringspremien utgör 12 kronor i klass 4, 14 kronor i klass 5, 18 kronor i klass 6 och 22 kronor i klass 7. Vid fastställandet av premierna beräknades, att de avgifter, som de försäkrade hava att erlagga, skola täc-

ka endast hälften av kostnaderna för de utgående ersättningarna utom beträffande klasserna 6 och 7, där premien avser att täcka något mer än hälften av dessa kostnader. Återstoden av kostnaderna för ersättningarna vid olycksfall i arbete utgår av statsmedel.

Fiskare, som tecknat försäkring för olycksfall i arbete, kan enligt 6 § fiskarförsäkringsförordningen erhålla tilläggsförsäkring enligt samma grunder för olycksfall utom arbetet, dock med de inskränkningar beträffande vissa olycksfall och på de villkor i övrigt, som av riksförsäkringsanstalten bestämmes. Till försäkringen för olycksfall utom arbetet utgår icke statsbidrag utan de försäkrade hava att själva bära hela kostnaden för ersättningarna. Premien för försäkringen för olycksfall utom arbetet utgör 2 kronor i klass 1, 2 kronor 75 öre i klass 2, 3 kronor 50 öre i klass 3, 4 kronor 25 öre i klass 4, 5 kronor i klass 5, 5 kronor 75 öre i klass 6 och 6 kronor 50 öre i klass 7.

Genom kungörelse den 30 april 1942 (nr 218), vilken ersatt kungörelsen den 27 oktober 1939 (nr 755) har förordnats, att till ersättning enligt fiskarförsäkringsförordningen i form av sjukpenning, livränta eller begravningshjälp, skall, där olycksfall, som avses i 3 § av förordningen (*olycksfall i arbete*), förorsakats av krigsåtgärd, av statsmedel utgivas ett tillägg motsvarande femtio procent av ersättningen. I sistnämnda förordning har tillika föreskrivits, att, om inom sådant område och under sådan tid, att lagen om krigsförsäkring för ombord å fartyg tjänstgörande personer är gällande, person, som är försäkrad enligt bestämmelserna i fiskarförsäkringsförordningen blivit borta och all underrättelse om honom upphört, skall han anses hava omkommit genom olycksfall till följd av krigsåtgärd, där ej med hänsyn till antaglig tid och plats för försvinnandet eller andra omständigheter finnes sannolikt, att annan orsak till försvinnandet förelegat.

Beträffande förvaltningskostnaderna gäller, att dessa helt bestridas av statsmedel, i vad angår såväl försäkringen för olycksfall i som utom arbetet.

Fiskarförsäkringsförordningen föregicks av kungl. kungörelse den 2 oktober 1908 angående en särskild för fiskare avsedd försäkring mot skada till följd av olycksfall (nr 100 s. 2). Ersättningarna enligt nämnda kungörelse utgingo i huvudsak enligt i 1901 års olycksfallsersättningslag stadgade grunder och voro lägre än de, som utgå enligt fiskarförsäkringsförordningen i lägsta försäkringsklassen. I den mån premierna befunnos otillräckliga för bestridandet av ersättningarna, fylldes bristen av statsmedel.

De nu remitterade motionerna synas gå ut på att de livräntetagare, som enligt de före den 1 juli 1942 gällande ersättningsbestämmelserna enligt fiskarförsäkringsförordningen åtnjuta livränta, skola komma i åtnjutande av dyrtidstillägg enligt samma grunder, som föreskrivas i förordningen den 30 juni 1943 (nr 449) angående dyrtidstillägg åt vissa ersättningstagare enligt lagen om försäkring för olycksfall i arbete m. m.

Genom proposition den 30 oktober 1941, nr 316, framlades för riksdagen förslag till, bland annat, förordning angående dyrtidstillägg åt vissa livräntetagare enligt lagen om försäkring för olycksfall i arbete m. m. Socialvårdskommittén framhöll i avgivet yttrande, att dyrtidstillägg icke borde utgå å andra livräntor än sådana, som grundade sig på obligatorisk försäkring och som beräknats efter en invaliditetsgrad av minst 30 procent. Då den s. k. fiskarförsäkringen vore frivillig, torde dyrtidstillägg av principiella skäl därför icke utgå å livräntor på grund av desamma. Efter att hava framhållit, att den under de senaste åren inträdda stegringen av levnadskostnaderna medfört, att realvärdet av de förmåner, som enligt lagen om försäkring för olycksfall i arbete och därmed sammanhörande eller jämförliga författningar utginge till skadade eller sjuka personer samt i vissa fall till deras efterle-

vande, avsevärt nedgått, uttalade departementschefen, att han funne det vara ett viktigt samhällsintresse att tillse, att en viss förbättring därutinnan genomfördes, samt tillstyrkte, att dyrtidstillägg av statsmedel skulle utgå till alla livräntetagare med undantag allenast för de fall, då livräntan grundade sig på frivillig försäkring samt då invaliditetsgraden icke uppginge till minst 30 procent. Tillägg syntes dock böra utgå endast å livräntor, som avsåge olycksfall, vilka inträffat före utgången av år 1940. Livränta på grund av olycksfall, som inträffat därefter, finge nämligen i regel anses hava beräknats med viss hänsyn till den efter krigsutbrottet höjda lönenivån. Av principiella skäl ansåge departementschefen dyrtidstillägg icke böra utgå enligt fiskarförsäkringsförordningen. Propositionen antogs av riksdagen, och förordningen i ärendet utfärdades den 19 december 1941 (nr 942). I förordningen stadgas (efter viss ändring av 1 §, vidtagen genom förordning den 22 maj 1942, nr 244) bl. a.: Den som i anledning av olycksfall, som inträffat eller sjukdom som yppats före den 1 januari 1941, äger rätt till livränta enligt någon av vissa i 2 § av förordningen omförmälda lagar eller författningar äger erhålla dyrtidstillägg därå motsvarande 15 procent av livräntans belopp. Dyrtidstillägg utgår däremot icke å livränta, som grundas på frivillig försäkring, samt ej heller å livränta till livräntetagare, vars invaliditetsgrad understiger 30 procent. Genom Kungl. Maj:ts förordning den 30 juni 1943 (nr 449) angående dyrtidstillägg åt vissa ersättningsstagare enligt lagen om försäkring för olycksfall i arbete m. m., vilken trädde i kraft den 1 januari 1944, verkställdes en höjning av nämnda dyrtidstillägg från 15 till 20 procent.

På grund av den stora betydelse fiskerinäringen har för landet och de särskilda förhållandena, varunder fiskarbefolkningen i allmänhet lever och utövar sin näring, har staten funnit det angeläget att möjliggöra för fiskare att mot en ringa kostnad tillförsäkra sig själva och sina efterlevande ekonomisk trygghet vid skador till följd av olycksfall i arbetet; och har staten därför ansett sig böra såsom ovan angivits i avsevärd omfattning bidraga till täckande av kostnaderna för de vid dylika olycksfall utgående ersättningsarna. Därigenom att staten, i den mån premierna äro otillräckliga för bestridandet av försäkringskostnaderna, sålunda fyller bristen, skiljer sig fiskarförsäkringen i vad den avser försäkring för olycksfall i arbetet, såsom motionärerna ock framhållit, från annan frivillig försäkring. Däremot torde fiskarförsäkringen, vad beträffar försäkring för olycksfall utom arbetet, vara att jämställa med övrig frivillig försäkring.

Dyrtidstillägg å ersättning, som grundar sig på enligt fiskarförsäkringsförordningen tecknad frivillig försäkring för olycksfall utom arbetet, torde därför enligt anstaltens mening icke böra komma i fråga. Med hänsyn åter till vad som ovan anförts beträffande fiskarförsäkringen för olycksfall i arbetet, synes det däremot anstalten, att, då det gäller denna försäkring, de principiella skäl, som eljest tala mot utgivande av dyrtidstillägg å ersättningar, grundade på frivillig försäkring, icke göra sig lika starkt gällande. Då staten här lämnar bidrag till försäkringen i så betydande omfattning som sker, torde det få antagas, att staten syftat till att, vid skada till följd av olycksfall i arbetet, fiskarna själva samt deras efterlevande genom försäkringen skulle erhålla ett sådant ekonomiskt bidrag, att de kunde anses tillförsäkrade fortsatta existensmöjligheter. Då realvärdet av de ersättningar, som utgå på grund av den tecknade försäkringen, emellertid avsevärt nedgått till följd av stegrade levnadskostnader, skulle förverkligandet av angivna syftemål i vissa fall dock kunna äventyras, därest någon compensation härutinnan icke lämnades. Det synes därför anstalten kunna ifrågasättas, om icke dyrtidstillägg bör utgå av statsmedel i viss omfattning vid försäkring för olycksfall i arbetet, trots de principiella betänkligheter, som kunna anföras häremot.

I likhet med motionärerna anser riksförsäkringsanstalten att dyrtidstillägg bör komma i fråga endast å livräntor, som avse olycksfall, vilka inträffat före den 1 juli 1942. Genom den påbyggnad av försäkringen med nya försäkringsklasser, som då trädde i kraft, hava nämligen fiskarna beretts möjlighet att taga försäkring i högre klass, medförande rätt till högre ersättningsförmåner än som tidigare kunnat utgå och därigenom bereda sig kompensation för penningvärdets fall. Riksförsäkringsanstalten vill i detta sammanhang även framhålla, att anstalten omedelbart i anslutning till författningsändringens tillkomst i mars månad 1942 igångsatte en betydande propaganda bland fiskarna för övergång till de högre försäkringsklasserna. Det oaktat har emellertid en vid årsskiftet 1943/44 företagen undersökning visat, att endast omkring 25 procent av det antal fiskare, som tecknat försäkring före den 1 juli 1942, utnyttjat möjligheten härtill. Detta förhållande giver visst stöd för antagandet, att även de fiskare, som skadat sig under de närmaste åren före sistnämnda dag men efter det dyrtiden börjat göra sig mera markant gällande och vilka samtliga tillhörde högsta försäkringsklassen (1 200 kronor), endast i ringa omfattning skulle hava övergått till högre försäkringsklass, därest sådan möjlighet funnits. Någon säker slutsats beträffande det enskilda fallet kan dock givetvis icke dragas härav. Ehuru anstalten sålunda finner det i viss mån tveksamt, huruvida dessa fiskare böra tillerkännas dyrtidstillägg, synes detta dock anstalten skäligt med hänsyn till vad nyss anförts samt svårigheterna att bestämma annan lämplig tidpunkt för avgränsning av rätten till dyrtidstillägg.

Det ifrågasatta dyrtidstillägget synes böra utgå även å de förhöjda livräntor, som utgivas på grund av olycksfall, förorsakade av krigsåtgärd. Tillägget torde utan behovsprövning böra utgå oberoende av vilken klass försäkrings-tagaren tillhör. I övrigt synes detsamma böra utgå enligt samma grunder, som enligt ovan angivna förordning den 30 juni 1943 angående dyrtidstillägg åt vissa ersättningstagare enligt lagen om försäkring för olycksfall i arbete m. m. gälla beträffande dyrtidstillägg å livräntor enligt olycksfallsförsäkringslagen d. v. s. med 20 procent och under förutsättning att arbetsförmågan är nedsatt med minst 30 procent.

Till ledning för bedömandet av kostnaderna för nämnda dyrtidstillägg må nämnas, att de årliga beloppen av utgående livräntor på grund av olycksfall i arbete före den 1 juli 1942 utgjorde den 31 december 1943:

Kronor

Enligt 1908 års kungörelse.

Invalidider med invaliditetsgrad av 30 procent och däröver	355
Änkor	1 920

Enligt 1918 års förordning.

Invalidider med invaliditetsgrad av 30 procent och däröver	11 320
Efterlevande	50 685

Summa 64 280.

I handläggningen av detta ärende hava, förutom undertecknade, deltagit byråchefen Wolff samt tfj byråchefen Davidson.

Stockholm den 24 februari 1944.

SAM LARSSON.

E. GRANSTEDT.